

РЕШЕНИЕ**№ 210****гр. София, 16 октомври 2017 година****В ИМЕТО НА НАРОДА**

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и девети септември две хиляди и седемнадесета година, в състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: МИНА ТОПУЗОВА
ХРИСТИНА МИХОВА**

при участието на секретаря МИРА НЕДЕВА и прокурора от ВКП ЛАКОВ изслуша докладваното от съдия Христина Михова н. д. № 740 / 2017 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по постъпила жалба от защитника на подсъдимия В. И. И. срещу въззивно решение № 15 от 19.05.2017 год., постановено по ВНОХД № 321/2016 год. по описа на Апелативния специализиран съд. С жалбата се релевират всички касационни основания по чл. 348, ал.1, т. 1- 3 от НПК, като алтернативно се претендира оправдаване на подсъдимия, връщане на делото за ново разглеждане или намаляване размера на наложеното наказание.

Постъпила е жалба и от подсъдимия В. И. с доводи за допуснато нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в провеждане на задочно първоинстанционно производство, без да са налице законовите предпоставки за това. Иска се отмяна на постановените по делото първоинстанционна присъда и въззивно решение и връщане на делото за ново разглеждане.

Съдът е сезиран и с искане за изменение на взетата по отношение на подсъдимия мярка за неотклонение от „Задържане под стража“ в по-лека.

В съдебно заседание пред ВКС, защитникът на подсъдимия поддържа касационната жалба и молбата за изменение на мярката за неотклонение и пледира за уважаването им.

Представителят на Върховна касационна прокуратура намира жалбата срещу въззивното решение и молбата за изменение на мярката неотклонение за неоснователни и изразява становище за оставянето им без уважение.

Подсъдимият В. И. изразява съжаление за извършеното и моли да бъде оправдан, да бъде намален размерът на наказанието му или делото да бъде върнато за ново разглеждане. Поддържа и молбата за изменение на мярката за неотклонение.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в пределите на чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда, постановена на 25.10.2016 год. по НОХД № 1739/2015 год. по описа на СпНС, подсъдимият В. И. И. е признат за виновен в това, че в периода от неустановена дата в началото на месец ноември 2012 год. до 12.06.2013 год. в гр. София, участвал в организирана престъпна група, ръководена от В.В. Х. и Р. Л. Р., с участници Т. К. и В. В., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а, ал.1 и ал.2 от НК, за които е предвидено наказание повече от три години лишаване от свобода, като на основание чл. 321, ал.3, т.2, вр. с ал.2, вр. с чл. 55, ал.1, т.1 от НК е осъден на две години и шест месеца лишаване от свобода.

Със същата присъда подс. И. е признат за виновен в това, че от неустановена дата в началото на месец ноември 2012 год. до 12.06.2013 год. в гр. София, без надлежно разрешително държал с цел разпространение високорисково наркотично вещество – кокаин с общо тегло 17,17 гр., на обща стойност 2971,60 лв., като деянието е осъществено в изпълнение на решение на организирана престъпна група, поради което и на основание чл. 354а, ал.2, изр. 2, т.1, вр. с ал.1, вр. с чл. 55, ал.1, т.1 от НК е осъден на три години и шест месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 15 000 лева.

Първоинстанционният съд на основание чл. 25, вр. с чл. 23 от НК определил общо наказание между наложените с посочената присъда и наказанието, на което е осъден подсъдимия И. с присъда по НОХД №5700/2013 год. по описа на СГС, като постановил да бъде изтърпяно най-тежкото - в размер на три години и шест месеца, към което присъединил глобата в размер на 15 000 лева.

От така определената обща санкция СпНС приспаднал изтърпяната част от наказанието, наложено с присъдата на СГС, както и времето, през което подсъдимият е бил задържан под стража, като постановил лишаването от свобода да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим в затвор.

Присъдата е била обжалвана от подсъдимия пред Апелативния специализиран съд, който с решение №15, постановено на 19.05.2017 год. по ВНОХД №321/2016 год. по описа на същия съд, я изменил като първо определил на основание чл. 23 от НК общо наказание измежду отделните санкции, наложени за престъпленията по чл. 321 от НК и чл. 354а от НК, а след това приложил чл. 25 от НК, кумулирайки това наказание с определеното по НОХД № 5700/2013 г. по описа на СГС.

С въззивното решение АСпНС отново определил „строг“ режим за изтърпяване на общото наказание в размер на три години и шест месеца лишаване от свобода, като присъединил към него глобата в размер на 15 000 лева.

АСпНС приспаднал от определеното общо наказание лишаване от свобода изтърпяната част от наказанието по присъдата на СГС, както и времето, през което подс. И. е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Касационните жалби срещу решението на АСПНС са допустими, тъй като са подадени срещу съдебен акт от кръга на посочените в разпоредбата на чл. 346 от НПК и от лица, които имат право на това.

Разгледани по същество, жалбите са частично основателни.

Първото оплакване, което се прави в касационната жалба на защитника на подс. И., е че въззивният съд не е изложил свои собствени изводи, а е възприел тези на първоинстанционния съд, не е извършил сериозен и задълбочен анализ на събраните доказателства и по този начин неправилно приложил материалния закон. Следващото възражение на жалбоподателя е, че въззивният съд е допуснал нарушение на процесуалните правила, визирани в чл. 12, чл.13, чл. 14, чл. 16, чл. 18 и чл. 107, ал. 1, ал. 3 и ал. 5 от НПК, тъй като превратно бил тълкувал доказателствената съвкупност. В обжалваното въззивно решение не били анализирани подробно свидетелските показания, чрез посочване дали са противоречиви и ако са, с кои други доказателства се преодоляват противоречията.

Съгласно разпоредбата на чл. 347 от НПК пределите на касационната проверка са ограничени само по отношение на обжалвалите лица и обжалваната от страните част на съответния съдебен акт. С оглед на така очертаната рамка на осъществяваната от ВКС проверка, в нормата на чл. 351, ал.1 от НПК е визирано изискването в касационната жалба да се посочи в какво се състои касационното основание като се изложат и данните, които го подкрепят. В жалбата на защитата реално не се сочат конкретни доводи, обосноваващи касационните основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, наличието на които да бъде проверено от касационния съд. Защитата не излага съображения относно това, кои са противоречивите свидетелски показания и какви факти неправилно са приети за установени въз основа на тях. В жалбата не се визират неизяснените обстоятелства и неанализираните от съда доказателствени източници.

След като не са посочените конкретните данни, подкрепящи релевираните касационни основания, ВКС не само е поставен в невъзможност да извърши касационния контрол, но и намира, че не дължи отговор на декларативните твърдения на жалбоподателя.

За разлика от касационната жалба на защитата, в тази на подсъдимия се твърди, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, рефлектиращо върху правото му на защита, като е проведено задочно първоинстанционно производство, въпреки че не са били налице законовите предпоставки за това. В подкрепа на своето твърдение подсъдимият сочи, че не е бил редовно призван за съдебното производство, не е знаел за неговото провеждане и в момента, в който е научил, че срещу него се води дело, сам се явил пред въззивния съд. Подобни доводи се сочат и в жалбата на защитника, но под формата на такива обосноваващи явната несправедливост на наложеното наказание.

При извършената проверка на всички материали, събрани по делото, ВКС не констатира да е допуснато релевираното процесуално нарушение.

На досъдебното производство В. И. е бил привлечен в качеството на обвиняем за първи път на 26.11.2013 год. Впоследствие той е променил местоживеенето си, не е уведомил за това органите на досъдебното производство и се е укрил. Обявен е бил за издирване с телеграма № 6753/16.02.2015 г. на ГДКП. При извършената проверка е констатирано, че е напуснал Република България на 16.01.2015 год. през ГКПП Кулата. Въпреки проведеното издирване същият не е намерен в страната и досъдебното производство е приключило в негово отсъствие, с участието на упълномощения от подсъдимия защитник на когото са били предявени материалите от разследването.

За първото съдебно заседание, проведено на 02.06.2016 год., СпНС е изпратил призовка за подсъдимия, която е била връчена на неговата майка. Поради това, че И. не се е явил и не е посочил уважителни причини за неявяването си, СпНС е взел по отношение на подсъдимия мярка за неотклонение „Задържане под стража“ и го е обявил за местно и общодържавно издирване. Отново е бил издаден бюлетин за издирване на И. - №172/21.06.2016 год., на СДВР, но въпреки проведените мероприятия, той не е бил открит на територията на страната.

В съдебно заседание, проведено на 04.07.2016 г., по НОХД №1739/2016 год., СпНС е преценил, че са налице предпоставките на чл.269, ал.3, т.1 и т.2 от НПК и е дал ход на делото в отсъствие на подсъдимия.

Въззивният съдебен състав отново е провел щателно издирване на подсъдимия. Извършил е призоваване чрез полицейските органи на всички адреси, известни по делото, при което е било установено по сведения на майката и брата на подс. И., че той от две години не живее на адреса, заявен лично от него пред водещия разследването. Въззивният съд е изискал справки за задграничните пътувания на подсъдимия, информация за последната му месторабота, както и за пребиваванията му в затворите и арестите в страната. Едва в петото по ред съдебно заседание, подс. И. сам се е явил, като въззивното производство е проведено и приключило с неговото лично участие.

При така изложените факти, не може да бъде прието за основателно твърдението на подсъдимия затова, че са били нарушени процесуалните му права, чрез провеждане на задочно първоинстанционно производство. Недопустимо е той да черпи права от собственото си недоброръчително процесуално поведение. Още с привличането му в качеството на обвиняем, на И. са му били разяснени задълженията, произтичащи от това негово качество, като едно от тях е да уведомява органите на досъдебното производство за всяка промяна на местоживеенето си. Въпреки това той се е укрил, което е наложило обявяването му за щателно издирване в страната. Предходните съдебни инстанции са изпълнили своите задължения, свързани с издирване и призоваване на подсъдимия за съдебно заседание, поради което не могат да бъдат упрекнати,

че са допуснали съществено нарушение на процесуалните правила, засягащо правото му на защита. С оглед на това касационният съд намира за неоснователно твърдението му за наличието на касационното основание по чл. 348, ал.1, т.2 от НПК.

В жалбите на защитата и на подсъдимия на следващо място се релевират доводи за наличието на касационно основание по чл. 348, ал.1, т.3 от НПК. Твърди се, че при постановяване на обжалвания съдебен акт въззивният съд не е съобразил наличието на всички смекчаващи отговорността обстоятелства, поради което наложеното на подсъдимия наказание се явява явно несправедливо.

Предходните съдебни инстанции са преценили, че са налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства и са определили наказанията за отделните престъпни деяния прилагайки разпоредбата на чл. 55, ал.1, т.1 от НК. Като смекчаващи отговорността обстоятелства са били отчетени чистото съдебно минало на дееца към момента на извършване на деянието, младата му възраст, сравнително малкото количество инкриминирано вещество, предмет на престъплението по чл. 354а от НК и ниското ниво, което е заемал в структурата на организираната престъпна група. Жалбоподателите не сочат други, различни смекчаващи факти, които да не са били взети предвид от съдебните състави. Въззивният съд е обсъдил възражението на защитата относно изминалото време от извършване на деянието до постановяване на присъдата, като обосновано и правилно го е отхвърлил като неоснователно, тъй като за продължителността на наказателното производство основно е допринесъл именно подс. И. с недобросъвестното си процесуално поведение. Оплакването в жалбата на подсъдимия затова, че на ръководителите на престъпната група са наложени много по - ниски по размер наказания, от тези, които са били определени по отношение на него, също не може да бъде уважено. Останалите участници в организираната престъпна група, включително и нейните ръководители са сключили споразумения с прокуратурата, като разпоредбата на чл. 381, ал.4 от НПК дава възможност при тази процедура да се приложи чл. 55 от НК и без да са налице изключителни или многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства. Определяйки на подсъдимия наказания за отделните деяния под предвидения законов минимум, въпреки че според настоящия съдебен състав отчетените смекчаващите отговорността обстоятелства не отговарят на критерия многобройност или изключителност, предходните инстанции са проявили достатъчна снизходителност. Поради това, касационният съд не намира основание за изменение на въззивното решение и в тази му част.

Решението на АСПНС следва да бъде потвърдено в частта, с която е определен първоначален „строг“ режим за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Въззивният съд законосъобразно е приложил разпоредбата на чл. 57, ал.2, вр. с ал.1, т.2 от ЗИНЗС, като е взел предвид, че подсъдимият се е укривал в хода на наказателното производство.

Предвид изложеното, настоящият съд намери молбата за изменение на мярката за неотклонение „Задържане под стража“, взета по отношение на подсъдимия, за неоснователна. С постановяването на настоящото решение се финализира наказателното производство, при което задържането като мярка за неотклонение преминава в задържане за изпълнение на влязлата в сила присъда.

Воден от изложеното и на основание чл.354, ал. 1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №15, постановено на 19.05.2017 год. по ВНОХД № 321/2016 год., по описа на АСпНС.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на подсъдимия В. И. И. за изменение на мярката за неотклонение „Задържане под стража“.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.